

[Aksel Møller.]

da det snarere er betydeligt større. Så vil vi stå overfor en gæld til nationalbanken på vel henimod 300 mill. kr., altså udover forpligtelserne til at skaffe betydelige beløb tilveje i 1951. Det vil sige, at statens korte gæld og øvrige betalingsforpligtelser udover finansloven vil stille os overfor et pengepolitisk problem, en udpumpning af penge i kraft af statens lovgivning på henved 1,3 milliard i løbet af 1951, eller sagt med andre ord: muligheden for at beherske den økonomiske udvikling vil være forsvindende, medmindre man griber til nye restriktioner overfor import og forbrug og lader Danmark erklære sig ude af stand til at følge Marshallplanens politik op.

Det er heroverfor blevet sagt, at man også i dette regnskab skulle tage hensyn til de midler, som opsuges ved betalingsunderskuddet, men i samme udstrækning, som man tillader sig at tage dette hensyn, holder man jo de finansielle muligheder for, at betalingsunderskuddet finansieres og at det vokser, åbne og har så ingen anden udvej end at gribe til direkte reguleringer, der rækker helt ned i de planøkonomiske metoder, som vi havde håbet at vi nu var på vej til at kæmpe os ud af.

Den høje regering ville muligvis have kunnet skaffe sig vor neutralitet, hvis den under forhandlingerne i udvalget eller offentligt havde anvist, på hvilken måde den agtede at føre en politik, som kunne holde orden i pengevæsenet, hindre prisstigningerne og gøre Danmark selvhjulpnen inden det klokkeslæt i 1952, som mr. Hoffman ifølge vore blade i dag til morgen har fastslået som tidspunktet for Marshallhjælpens uigenkaldelige udløb.

Forgæves har man lyttet efter sådanne tilkendegivelser fra regeringen. Den eneste røst fra regeringsbanken, som åben har forklaret os, hvad der er i vejen, og hvad der venter os, er den højterede økonomiminister hr. V. Buhl. Den recept, han havde imod ondet, var flere restriktioner. Nu er den højterede økonomiminister blevet tavs. Hele regeringen bevarer nu en hårdnakket tavshed om sin politik. Bevares, ikke om dagens politik, ikke om, hvordan vi skal få det daglige brød, men om, hvordan vi skal lægge forholdene til rette, når vi skal undvære Marshallhjælpen — når den ikke er der længere. Hvis regeringen overhovedet har en politik på længere sigt og altså foretager sig andet end at rive den ene dato efter den anden ud af kalenderen og trøste sig med, at den dag, som er gået godt, vender

i alt fald ikke ond tilbage, forekommer det mig, at tidspunktet nu er inde til at fortælle befolkningen det. Hvorledes vil regeringen bekæmpe underskuddet på betalingsbalancen?

Vi er alle enige om, at varer, som er overført til friliste, ikke skal tilbageføres; altså skal hele reguleringen, hvis det er importreguleringer, man vil anvende, finde sted over de varegrupper, som endnu er underkastet importtildelingene. Jeg bestrider, at der her er bevægelsesmulighed nok. Store dele af disse varegrupper er nødvendige for befolkningens forsyning, for produktionens opretholdelse og for opfyldelsen af handelstraktater. Heller ikke udvidelse af produktionen er noget middel til at klare vore øjeblikkelige vanskeligheder. Forudsætningen for udvidelse af produktionen er ikke blot, at vi kan skaffe os det tekniske apparat, men også, som jeg har sagt ved andre lejligheder, at vi kan skaffe os den tilstrækkelige mængde faglært arbejdskraft. Hvilke muligheder har vi herfor nu, da vi på grund af inflationen, som vi mærker i dette forår, er på vej ud i en ny overbeskæftigelse af faglært arbejdskraft?

I det hele taget er mulighederne for en forøgelse af eksportindtægterne efter regeringens opfattelse såre begrænsede. Det kan ikke nægtes, at eksportindtægternes forøgelse ikke blot er et spørgsmål om vare-mængderne, som kan stilles til rådighed for eksport; det er i særlig grad et spørgsmål om priserne. Siden devalueringen har prisudviklingen været os imod. Importpriserne er steget fra 285 til 323, eksportpriserne er faldet fra 308 til 286. Hvad i alverden foretager regeringen sig for at komme ud af denne prisklemme?

Det nytter efter min mening ikke, at den trøster os med undskyldninger. Jeg er overbevist om, at hele dette spørgsmål er først og fremmest afhængigt af, om man vil give købmandsskabet mulighed for at sælge og købe, hvor køb og salg er gunstigt for Danmark. For nogen tid siden stod der i det høje ting en kamp om landbrugs-eksportens organisation. Jeg udtrykte dengang på mit partis vegne betænkelighed ved at lægge handelen af landbrugsvarer i hænderne på et monopol, et monopol, som lededes af mænd uden købmandsmæssig erfaring og indsigt. Meget tyder på, at vi allerede nu er ved at få rigtigheden af disse betænkeligheder bekræftet. Det må således vække forundring, at mejeribrugets første-mand, proprietær Søren Overgaard, som